

HARTELOZE MINNAAR

FAITH SUMMERS

Harteloze minnaar

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Faith Summers

Oorspronkelijke titel: *Heartless Lover*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling uit het Engels: Marije Minkman

Tekstredactie: Vivian van Leeuwen

Eerste uitgave november 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

SUMMER - EEN WEEK GELEDEN

Mijn leven stort in elkaar als ik naar het levenloze lichaam van mijn zus staar.

Zij is het echt die dood voor me ligt, in het mortuarium.

Het is echt waar. Scarlett is dood.

Mijn zus... *mijn tweelingzus.*

Dood.

Dood omdat ze mijn gezicht had.

Jake, die klootzak, vermoordde haar omdat hij dacht dat ik het was.

Dit is allemaal mijn schuld. En ik kan het niet oplossen.

Tranen stromen over mijn wangen vanuit het diepst van mijn ziel terwijl de waarheid tot me doordringt. Ik hou mijn blik op haar gezicht gericht en kan niet weggijken. Elk aspect van haar gezicht lijkt precies op het mijne.

Behalve de kogelwond in het midden van haar voorhoofd.

Die kogel was voor mij bedoeld.

Terwijl de pijn van haar verlies door mijn lijf stroomt, bedek ik mijn mond om te voorkomen dat ik schreeuw. Ik ben degene die erop stond om haar zo te zien, omdat ik de waarheid moest zien. Gezien de problemen waar ik in zit, is dit misschien de laatste keer dat ik haar zie, dus ik kan niet instorten.

Ik kan niet geloven dat deze nachtmerrie echt is. Scarlett had nooit in de buurt van Monaco mogen zijn. Ik had geen idee dat ze überhaupt hier was, tot vandaag, toen Marquess me het verschrikkelijke nieuws vertelde.

Marquees is agent. Het soort dat goed voor zijn informanten zorgt. Zo leerden we elkaar zes jaar geleden kennen. Hij is de enige persoon hier die ik vertrouw met de duistere geheimen van mijn verleden en met het feit dat ik een tweelingzus heb. Hij was de enige persoon die ik kon vertrouwen toen ik vorige week iets had gezien en gehoord wat niet voor mij bedoeld was.

Ik was nog nooit zo erg op het verkeerde moment op de verkeerde plaats geweest. Ik zag Jake Wainwright, mede-eigenaar van Club Montage, een man in koelen bloede vermoorden in zijn kantoor. Mijn pech was dat hij *mij* ook zag.

Ik zou nu dood moeten zijn, maar ik ontsnapte gelukkig en ging rechtstreeks naar Marquees, die me sindsdien verborgen heeft gehouden. Hij wist meteen dat ik niet de vrouw was die vanmorgen het mortuarium werd binnengebracht nadat ze dood was gevonden in haar appartement. Hij wist dat het Scarlett was en wat er met haar gebeurd moest zijn. Hij wist ook dat het verdomde zelfmoordbriefje naast haar lichaam nooit door mij geschreven kon zijn.

Het was Jake. Hij schreef het briefje. Die klootzak liet het lijken alsof ik zelfmoord had gepleegd. Een kogel door haar hoofd was ook de manier waarop mijn moeder stierf en het briefje dat ze achterliet gaf mij de schuld, dus voelde het als een mes dat mijn hart doorkliefde.

Pas toen Marquees erin slaagde mijn tas uit de club te halen, kon ik op mijn telefoon kijken en de berichten beluisteren die Scarlett me twee dagen geleden had gestuurd. Ze wist niet dat ze weg moest blijven omdat er mensen achter me aan zaten. En ik had haar op geen enkele manier kunnen waarschuwen. We zouden elkaar over een paar maanden zien voor onze verjaardag en het was mijn beurt om naar haar toe te komen. Niet andersom. Ze was overgevlogen uit L.A. voor een verrassingsbezoek om te vieren dat ze de hoofdrol in een toneelstuk had gekregen. Het was de grootste prestatie in haar leven en ze wilde het vieren met haar zus – *met mij*.

Ik, het zwarte schaap van de familie.

Scarlett was de goedgezak van wie iedereen hield, terwijl ik de rebelse van de twee was die zichzelf altijd in de nesten werkte. Ik was voorbestemd om alles te verpesten.

Zij niet.

Scarlett werd gekozen als de nieuwe hoofdrolspeelster in *Lover's Purgatory*, de nieuwste theaterproductie van de bekroonde regisseur Nick Fairchild. Over zes weken, als het stuk in première gaat, zullen alle theaterbezoekers in L.A. erover praten. Ik weet dat ze Scarlett net zo zouden hebben aanbeden als onze grootmoeder en moeder. Ze waren allebei bekend in Hollywood en mijn zus was op weg om zich bij hen te voegen.

Op een bepaald moment in mijn leven was die droom ook wat ik het allerliefste wilde. Ik wil het nog steeds. Scarlett wist dat ook. Daarom liet ze me altijd beloven dat ik de kans zou grijpen als die zich voordeed. Ik wilde haar vertellen dat ik bezig was om mijn leven weer op de rails te krijgen en van plan was om volgend jaar naar de universiteit te gaan. De meeste van onze vierentwintig jaren op deze aarde waren verschrikkelijk, maar ik betaalde de prijs op meer dan één manier.

Sinds haar studie heeft Scarlett in tien theaterproducties gespeeld, maar dit moest het hoogtepunt van haar carrière tot nu toe worden. Nu zal ze nooit weten hoe trots ik op haar ben.

Nu is ze dood. Al die puurheid, al dat talent en al die schoonheid zijn weg.

Als ik er niet was geweest, was dit haar nooit overkomen.

Ik steek mijn hand uit en druk met mijn vingertoppen tegen haar ijskoude arm. Haar meestal zo levendige huid is asgrauw en spookachtig. Ik kijk naar de kleine tatoeage op haar linkerpols. Er staat *Carpe Diem*. Ik heb dezelfde tatoeage op mijn rechterpols. De positie van de tatoeage is misschien wel één van de weinige dingen die ons van elkaar kunnen onderscheiden en het is niet expres zo gedaan. Ik heb hem voor haar geregeld toen we achttien waren. Ze was altijd op zoek naar van die *Carpe Diem*-momenten, zoals zij ze noemde. Het zetten van de tatoeage was er één van.

Iedereen zou denken dat ik het meisje ben dat in dat soort uitspraken gelooft.

Dat ben ik niet.

Zulke sensatiezoekende uitspraken passen niet bij mensen zoals ik. Ze zijn voor mensen die niet moeten vergeten om te leven. Ik heb altijd

moeten vechten om te overleven, dus ik weet meer dan de meesten wat de echte waarde van het leven is. Daarom voelt het vreselijk dat ik niets kon doen om haar te beschermen.

De deur achter me gaat open en een seconde later staat Marquees naast me. Als ik mijn schouders laat hangen, knijpt hij er even in.

‘Het spijt me, Summer, maar we moeten vertrekken,’ zegt hij met een lage stem waardoor zijn diepe Franse accent nog duidelijker is. ‘Het was een groot risico om hier te komen en het is niet verstandig voor je om je zo in het openbaar te begeven, waar iemand je kan zien.’

Hij heeft me via de achterkant naar binnen gesmokkeld, in een zwarte sweater met capuchon en met mijn lange bruine haar weggestopt. Hij heeft gelijk, maar ik weet niet hoe ik Scarlett hier moet achterlaten.

‘Ik kan haar niet achterlaten, Marquees,’ slik ik.

‘Je moet wel. Ik weet dat het moeilijk is om haar zo te zien, maar je *moet* weg uit Monaco.’

Toen ik hier naartoe kwam was het om te ontsnappen aan de duisternis van mijn verleden. Ik wist niet dat die duisternis me zou volgen. Ik wilde gewoon ergens heen waar niemand me kende. Dat was een slecht idee. Het heeft dit teweeg gebracht.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vraag ik.

‘Mijn baas is ervan overtuigd dat het zelfmoord was, dus de zaak zal als zodanig worden behandeld. Er is niets dat ergens anders op duidt. Het bewakingssysteem in je appartement werkt niet of heeft niet opgepikt wat er is gebeurd. Dat betekent dat ik niets kan doen dat jouw anonimiteit niet in gevaar zou brengen.’ Hij geeft me een bezorgde blik. ‘Summer, de meeste agenten hier werken voor Micah Santa Maria. Je weet wat dat betekent. Je weet ook dat mijn handen gebonden zijn en dat ik weinig kan doen.’

Dat weet ik inderdaad. Micah Santa Maria is de klootzak voor wie Jake werkt. Hij maakt deel uit van de Italiaanse maffia. Ik heb mensen naar de club zien komen voor een afspraak met hem en dagen later worden ze als vermist opgegeven of dood gevonden. Als je voor hem werkt, bezit hij je.

Het was al erg genoeg dat Jake me zag toen hij die man doodde, maar Micah was er ook nog eens bij. Ik was ten dode opgeschreven toen zijn blik op mij landde.

‘Summer, als ik ook maar één woord zeg over wat er echt gebeurd is, ben je dood.’ Hij houdt zijn blik op mij gericht. ‘Iedereen denkt dat zij jou is. Ik zeg het niet graag, maar je bent veilig zolang Jake denkt dat hij je vermoord heeft.’

Dat weet ik ook en daardoor voel ik me nog schuldiger dan ik me al voel.

Ik leg mijn hand op mijn hart als mijn hartslag een sprongetje maakt. ‘Wat gebeurt er nu met haar?’

‘Je vader zal op de hoogte worden gebracht van haar dood en ze zullen regelingen treffen om haar lichaam aan hem vrij te geven. Natuurlijk zullen ze hem vertellen dat *jij* dood bent.’

‘Oh, God.’ Ik begin te trillen.

Papa...

Dit zal hem breken, omdat hij de eerste zal zijn die erachter komt dat Scarlett degene is die gestorven is, niet ik. Op het moment dat hij haar tatoeage ziet, zal hij het weten. Hij hoeft het misschien niet eens te zien om het te weten. Hij was de enige die nooit voor de gek te houden was als we van plaats wisselden in onze jongere jaren.

Als hij erachter komt, weet ik niet wat er zal gebeuren. Dan zal hij het zelfmoordverhaal ook niet geloven. Niet omdat hij denkt dat ik geen redenen zou hebben om het te doen, maar omdat het al het andere dat er gebeurd is verdacht zal maken.

Met de slechte relatie die ik al met mijn vader heb wil ik niet nog meer toevoegen aan zijn lijst met redenen om me te haten. Hij geeft mij ook al de schuld van mama’s dood.

Toen had hij het mis. Deze keer zal het anders zijn.

‘Je moet vanavond vertrekken, mon chérie,’ zegt Marquees. ‘Je *moet* vanavond vertrekken. Dit zijn maffiamannen die ver boven mij staan. Ik twijfel er niet aan dat ze er op een gegeven moment achter zullen komen wat er echt gebeurd is. Als dat gebeurt, wil je niet in de buurt zijn.’

Ik geloof hem. ‘Ik weet niet wat ik moet doen.’

‘Ik kan alles voor je klaarmaken om terug te gaan naar de Verenigde Staten. Je moet zo ver mogelijk weg van hier.’

‘Als ik daar aankom, moet ik ook onderduiken. Het is daar ook te riskant voor mij.’ Dit is niet gewoon alsof Scarlett en ik van plaats wisselen. Bovendien zou ik het nooit in mijn hoofd halen om zoiets te doen. ‘Marquees, ik kan niet zomaar teruggaan en doen alsof ik haar ben. Dat kan mensen in gevaar brengen als Jake en Micah achter me aan komen.’

Hij knikt. ‘Weet ik.’

‘Dus, als ik me verstop, wat gebeurt er dan als mensen beseffen dat Scarlett vermist is?’

Ik weet dat ze vijf weken vrij heeft voordat ze weer aan het werk moet. Normaal spreken we elkaar een paar keer per week, maar ze werkt zo hard dat we de afgelopen maanden hooguit hier en daar een berichtje konden sturen. Dat is de afgelopen vijf maanden zo geweest omdat ze die hoofdrol wilde.

Nick was vastbesloten om geen van de drie vrouwen die hij op het oog had zijn beslissing te laten weten tot het einde van de repetities. Er is een opfrisweek voordat het stuk begint. Als Scarlett daar niet komt opdagen, zullen mensen zich gaan afvragen waar ze is.

‘Daar kunnen we ons geen zorgen over maken,’ antwoordt Marquees met een geërgerde zucht. ‘Het ergste wat er nu kan gebeuren is dat Jake of Micah erachter komt dat je nog leeft en nog steeds hier bent.’

‘Ik ben bang,’ mompel ik.

Marquees legt zijn handen op mijn schouders en ik staar in zijn vriendelijke grijze ogen, zoekend in de harde lijnen van zijn gezicht.

‘Ik weet het. Maar we moeten snel handelen. Dit is moeilijk voor mij als agent. Ik moet wachten tot ik iets kan doen. Maar je kunt nu iets doen door jezelf in veiligheid te brengen. Laat je zus niet tevergeefs sterven, Summer.’

Zijn woorden dringen tot me door.

Ik kijk naar haar en staar een paar tellen om dit laatste beeld van haar in mijn geheugen vast te leggen en richt mijn blik dan weer op Marquees.

Ik knik en accepteer dit verdriet en verlies, dat me voor de rest van mijn leven zal achtervolgen.

Nergens is het veilig. Dat is het voor mij nooit geweest en dat zal het ook nooit worden.

HOOFDSTUK 1

ERIC - 6 JAAR GELEDEN

De duisternis verdwijnt langzaam. Hij vervaagt als ik me langzaam bewust word van mijn omgeving.

Ik zit tussen slapen en wakker zijn in, maar ik kan me niet herinneren dat ik in slaap ben gevallen en ik heb het gevoel dat ik niet weet waar ik ben. De laatste keer dat dat zo was, was op een studentenfeest. Hoewel ik al een paar jaar van de universiteit af ben, ben ik nog steeds de roekeloze klootzak die ik vroeger was.

Ik weet gewoon niet meer wat er aan de hand is.

Ik maak de fout om te proberen te bewegen en ik voel een scherpe pijn die door mijn hoofd en door mijn lichaam schiet.

Jezus.

Wat is er in godsnaam met me gebeurd?

De pijn is zo intens dat mijn maag zich ervan omdraait en mijn hersenen in de war raken. De pijn die door mijn hoofd pulseert, voelt alsof iemand me met een hamer geslagen heeft.

Wacht... dat is ook wat er is gebeurd.

Iemand heeft me geslagen.

Ik herinner me de klap.

Ik was in mijn appartement. Ik stapte gewoon naar binnen en deed de deur dicht en toen gebeurde het.

Door de bonzende pijn heen dwing ik mezelf om mijn ogen open te doen en ik staar naar een troebele, grijze stenen muur. Als ik weer probeer te bewegen, klinken er kettingen. Het gerammel doet me wit weg trekken en ik draai mijn hoofd om. Ik kijk eerst naar links en dan naar rechts en ik zie dat ik geen shirt aan heb en met kettingen ben

vastgebonden aan metalen palen aan weerszijden van me. Mijn benen zijn ook vastgebonden.

De hulpeloosheid die ik voel overstemt de pijn in mijn lichaam en ik spartel tegen de kettingen om los te komen. Maar het heeft geen zin. Ik kan niets anders doen dan hier hangen en overgeleverd zijn aan de genade van degene die me dit heeft aangedaan.

Wie heeft dit gedaan?

Ik moet dit uitzoeken.

Paniek overvalt me en ik kijk naar de donkere, bedompte kamer waar ik me in bevind. Er hangt een schemerige lamp boven mijn hoofd en ik hoor water op de grond achter me druppelen. Rechts van me is een stenen trap die naar een deur leidt.

Voor zover ik het kan zien denk ik dat ik in een kerker ben. De vochtige, beschimmelde geur die mijn neus vult zegt me dat ik wel eens gelijk zou kunnen hebben.

Ik sluit mijn ogen en dwing mezelf om me te concentreren en voorbij de mist te gaan die mijn hersenen omringt. Op dat moment herinner ik me wat er gebeurde voordat alles ineens donker werd.

Ik herinner me dat ik zijn stem hoorde. Robert.

Mijn beste vriend.

Ik hoorde zijn stem nadat ik geraakt was en op de grond viel. De harde dreun van zware laarzen tegen de houten vloer vulde mijn oren terwijl ik daar lag, wegglijdend in bewusteloosheid, maar ik kon niemand zien. Toen hoorde ik zijn stem. Ik weet zeker dat hij het was.

Hij was met iemand aan het praten. Het moet aan de telefoon zijn geweest, want ik kan me niet herinneren dat ik iemand anders in de kamer heb gehoord.

‘Ik heb hem.’ Dat zei hij. Ik weet zeker dat ik hem dat heb horen zeggen.

Dus hij was het die me sloeg?

Robert?

Dat slaat nergens op. Hij is mijn beste vriend.

Maar hij was het in de kamer. Ik weet dat hij het was.

Ik open mijn ogen weer terwijl ik probeer te verwerken wat er is gebeurd. Er komen herinneringen boven van de problemen die ik recent heb gehad.

Ik moest vluchten. Vluchten vanwege de kennis die ik had. Kennis waarvan ik niet wilde dat die in de verkeerde handen terecht zou komen. Ik moest vluchten om mijn gezin te beschermen.

Ik stuurde Robert een e-mail waarin ik hem vroeg om voor mijn moeder en zus te zorgen. Ik e-mailde met een versleutelde code omdat dat veiliger was. Dat dacht ik tenminste.

Het gekraak van een opengaande deur onderbreekt mijn gedachten en ik kijk net op tijd op naar de trap om mijn beste vriend de kamer in te zien stappen.

Ik staar naar hem terwijl hij stap voor stap dichterbij komt en ik probeer te verwerken wat er aan de hand is. Ik weet dat zijn aanwezigheid hier maar één ding kan betekenen. Maar mijn geest kan het gewoon niet accepteren.

Ik ken deze jongen al mijn hele leven. We hebben elkaar ontmoet toen we vijf waren en gingen samen naar school. Hij is als een broer voor me.

Ik kan dus niet accepteren dat hij me aan mijn vijanden heeft uitgeleverd.

Als hij onderaan de trap staat, schijnt het licht op zijn gitzwarte haar en verlicht het zijn donkerbruine ogen. Zijn ogen deden me altijd denken aan steenkool. Als ik naar ze staar, is de duisternis die ik zie kwaadaardig, en het is de eerste keer dat ik zie wie hij echt is.

‘Jij, heb jij me dit aangedaan?’ vraag ik, om meteen met de deur in huis te vallen.

‘Dat heb ik.’

‘Jij vuile klootzak. Jij verdomde hond. Hoe kon je...’

Mijn stem valt weg als een stroomstoot me raakt. Mijn lichaam wordt van top tot teen doorboord en een brul van angst komt uit mijn keel. Het geluid is zo dierlijk dat het even duurt voordat ik beseft dat het van mij komt.

De intense pijn doet me beven terwijl elke volt door mijn lichaam golft, dwars door mijn ziel heen. Zelfs wanneer het stopt huiver ik nog. Mijn hersenen zijn zo in de war dat ik de afstandsbediening die Robert

vasthoudt nauwelijks opmerk. Pas als hij hem optilt en met zijn vinger over de knop gaat, zie ik het goed.

‘Als ik jou was, zou ik me niet kwaad maken,’ grijnst hij. ‘Ik ben niet degene die vandaag de klotehond is. Dat ben jij. Jij bent degene die gaat doen wat hem gezegd wordt.’

Jezus, het voelt alsof ik ga sterven. Mijn hoofd tolt en mijn maag draait zich om.

Ik staar naar Robert en probeer mijn gedachten te bedaren. Dit is wat hij moest doen om me te verslaan, maar waarom?

Ik moet weten waarom hij me dit heeft aangedaan en waar hij me naartoe heeft gebracht.

‘Waar ben ik in godsnaam, Robert?’ breng ik uit.

‘Brazilië.’

Mijn ogen worden groot en mijn kaak verslapt nog meer.

Brazilië? Wat doe ik verdomme in Brazilië?

We waren in San Francisco.

‘Wat doe ik verdomme vastgeketend in Brazilië?’ Ik ben zierend. Ik wil alles eruit gooien, maar dat kan ik niet. Ik kan mezelf niet laten gaan, voor mijn eigen geestelijke gezondheid. Bovendien is het niet zo dat ik echt iets kan doen terwijl ik vastgeketend zit aan deze palen.

‘Je gaat doen wat Jude wil dat je doet.’

Het moment dat ik die naam hoor weet ik alles dat ik moet weten.

Jude Kuzmin is de man die door mijn grootvader is benoemd tot CEO van ons familiebedrijf, Markov Tech. Mijn grootvader wilde die rol gescheiden houden van het familie-eigendom vanwege de verschillende verantwoordelijkheden. Dus hoewel ik de erfgenaam van het bedrijf ben en het eigendom op mij overging na de dood van mijn grootvader, had Jude nog steeds veel macht en controle. Hij wilde echter alles. Hij wilde de hele erfenis en moest mij uit de weg hebben, maar niet voordat hij gebruik van me had gemaakt. Het was al te laat toen ik me realiseerde wat hij van plan was en ik wist niet dat hij een bondgenoot had in de vorm van mijn beste vriend.

Ik weet niet wanneer en hoe Jude bij Robert is gekomen, maar het is hem verdomme gelukt en dat betekent dat dit het begin van het einde voor mij is.

‘Wat heb je gedaan, Robert?’

‘Iets voor mezelf, voor eens in mijn leven.’ Zijn antwoord bevat geen emotie en is net zo koud als zijn ogen. ‘Iets waar *ik* eens iets aan heb.’

‘Wat heeft hij je beloofd?’

Iedereen heeft een prijs en Jude wist wat die van Robert was.

‘Alles.’

‘Het is een leugen. Hij zal het je niet geven,’ grom ik.

‘Oh, maar dat heeft hij al gedaan, Eric.’

Dat doet me de das om en de glimlach die op zijn gezicht verschijnt, bezegelt mijn ondergang. Die zegt me dat ik verloren heb en dat ik niets kan doen.

Het vervelende is dat dit mijn schuld is.

Ik begon al te rebelleren lang voordat mijn grootvader stierf. Ik begreep niet waarom hij de Bratva de rug toekeerde en mij uit die wereld wilde houden.

En om nog meer zout in mijn wonden te strooien, was mijn vader hetzelfde. Welke rol hij ook speelde als mijn vader, hij wilde mij er ook buiten houden. Weg uit de Bratva en de Italiaanse maffia waartoe hij behoorde.

Maar je kunt een wild dier niet temmen en er iets van maken wat het niet is. Dus toen Jude interesse toonde in mijn talenten, werd ik verleid. Ik wist niet dat hij me gebruikte om bij de wapenontwerpen van mijn grootvader te komen. Niet zomaar een wapen. Het was het wapen dat alle wapens kon verslaan en hij wilde het verkopen aan De Orde. Een groep verdomde terroristen die voor corrupte politici werken. Door hem raakte ik bij hen betrokken.

Daar probeerde ik aan te ontsnappen. Met het plan dat ik had, konden ze me alleen op deze manier te pakken krijgen.

Door mijn vriend me te laten verraden.

Ik kijk naar hem en alles valt op zijn plek. Hij moet al veel eerder met me gespeeld hebben. Ik kan niet geloven dat ik dit nooit heb zien aankomen. Ik heb altijd geweten wat voor klootzak hij was. Ik had alleen nooit gedacht dat hij zo tegen mij zou doen.

‘Hoe kon je me dit aandoen? Ik vertrouwde je. We zijn toch vrienden?’

Hij lacht en het holle geluid weerkaatst tegen de muren. ‘Ja, ik denk dat we dat ooit waren. Misschien in onze jongere jaren. Maar alles veranderde toen jij het oké vond om beslissingen te nemen voor ons beiden.’

‘Jude is in- en inslecht!’ roep ik.

‘Jij bent zo vol van jezelf dat je niet alles helder meer ziet. Je doet alsof je niet wist wat hij was toen hij je macht aanbood.’

‘Dat was anders.’ Dat was het niet, maar ik haat het dat hij daar gelijk in heeft. Ik heb altijd geweten dat Jude een klootzak was en ik twijfelde aan mijn opa's beslissing toen hij hem CEO maakte. Wat ik niet wist was wat Judes uiteindelijke doel was. ‘Ik wist niet dat hij achter het wapen aanzat.’

‘Nou, ik wel, en dat was het enige dat me nuttig voor hem maakte. Ik heb je aan hem uitgeleverd en nu maak je het ontwerp af waar je grootvader aan begonnen is.’

‘Klootzak, waarom denk je dat ik dat ga doen?’

‘Je stuurde me gisteren een e-mail. Je wilde dat ik voor je moeder en zus zou zorgen.’ Zijn glimlach wordt breder en ik weet meteen welke kant hij op wil met het dreigement dat hij voor me in petto heeft.

‘Laat ze met rust!’ Mijn moeder en zus weten niets van mijn leven en ze zouden zich schamen als ze wisten met wie ik een verbond heb gesloten.

‘Eric Markov, jij bent niet in de positie om bevelen te geven. Je staat op het punt heel ruw wakker geschud te worden. Als je niet doet wat je gezegd wordt, zijn ze dood.’

Terwijl ik doordraai, praat hij tegen me met die kalme stem die ik altijd heb gehaat.

‘Hier kom je niet mee weg! Ik vermoord je!’

Er gaat weer een stroomstoot door me heen en deze keer geeft die me het gevoel dat ik zou kunnen ontbranden.

Mijn hoofd zakt naar beneden en ik zak in elkaar, machteloos tegen de boeien die me overeind houden.

Robert komt dichterbij me staan. Ik slaag erin mijn hoofd op te tillen als hij een zware hand op mijn schouder legt.

‘Je zult me niet vermoorden, *viend*. Ik ben bang dat dit het einde is voor jou en mij. We zullen elkaars pad nooit meer kruisen. Jij zult hier sterven en ik zal vertrekken en een zeer rijk man zijn.’

‘Ik vermoord je,’ herhaal ik de woorden, ook al weet ik dat ik niets kan doen.

‘Nee, dat doe je niet, want je bent al dood. Volgende week rond deze tijd zal de wereld denken dat je bent omgekomen bij een auto-ongeluk. Ze zullen denken dat we allebei zijn gestorven.’

Ik staar hem aan. Dat slaat nergens op. ‘Jij? Waarom jij?’

‘Het is een kleine prijs die ik moest betalen. Doden vertellen geen verhalen. Maar, net als de feniks zal ik herrijzen uit de as en zijn wie ik wil zijn. Het belangrijkste is dat je moeder en zus zullen denken dat we dood zijn, dat *jij* dood bent. Dan zal Jude doen wat hij met je familie wil doen en Markov Tech inpikken. Dat is wat er gaat gebeuren.’

‘Vuile klootzak,’ breng ik uit.

‘Ja, dat ben ik.’

‘Ik maak je af omdat je me zo verraden hebt.’

Hij reageert door nog een keer op de knop te drukken en deze keer gaat de elektriciteit dwars door mijn ziel heen.

Het enige wat ik zie is Roberts lachende gezicht terwijl ik word overspoeld door pijn.

Maar de belofte van wraak weerklinkt in mijn hart, geest en ziel.

Als ik hier ooit uit kom, maak ik hem hoe dan ook kapot.

HOOFDSTUK 2

SUMMER - HEDEN

‘Gaat het?’ vraagt Marquees. Zijn stem klinkt mat aan de andere kant van de lijn.

‘Ja, het gaat,’ zeg ik tegen hem, ook al gaat het eigenlijk helemaal niet en weet ik zeker dat ik zojuist een geluid heb gehoord. Ik weet alleen niet of het geluid van buiten of van binnen kwam.

Wat als Jake me vindt?

Hoe zou hij kunnen weten waar hij me kon vinden?

Ik verblijf in een huisje in de bossen van San Bernardino, op ongeveer een uur rijden van L.A. Het huisje staat nog steeds geregistreerd onder de meisjesnaam van mijn oma, dus mijn naam is er op geen enkele manier aan verbonden.

Ik hoor hier veilig te zijn. Ik *zou* hier veilig moeten zijn. Dat is tenminste wat ik mezelf steeds vertel sinds ik Marquees op het vliegveld achterliet en in het vliegtuig stapte dat me terug naar de Verenigde Staten zou brengen. Hij bracht me naar Nice. Vanaf daar was ik op mezelf aangewezen.

Ik kijk door het slaapkamerraam naar het donkere bos. Er is niemand buiten. Dat zou ook niet moeten. Mijn naaste burens wonen een kilometer verderop en voor hen zijn het huisje en het omliggende land verboden terrein.

‘Ik ben gewoon bang,’ mompel ik en probeer een nieuwe aanval van tranen te voorkomen.

‘Ik weet het, lieverd. Alles is hier nog onveranderd, dus probeer sterk te blijven om jezelf veilig te houden.’

‘Ik probeer het.’

Ik doe mijn best. Ik ben hier al een week en ik sta op zijn zachtst gezegd op scherp. Het kleinste geluid maakt me al nerveus. Ik weet dat ik hier niet eeuwig kan blijven, maar ik blijf zo lang als ik kan. Scarlett gebruikte het huisje om de stad te ontvluchten. Het is één van de weinige bezittingen die mijn oma ons naliet en die ons niet werd afgenomen nadat mama stierf.

Ik heb een oude auto kunnen kopen bij de dealer in de stad, dus ik ben naar de supermarkt geweest om eten en andere dingen voor in huis te halen. Verder ben ik nergens geweest. Omdat er niet veel opslagruimte is in het huisje, moest ik twee keer naar de winkel. De dag nadat ik aankwam en eerder vandaag. Ik heb veel ingeblikt voedsel en water in flessen gekocht, dus daar kan ik wel een tijdje mee vooruit.

‘Oké, ik moet ophangen. Voor de zekerheid is het misschien het beste als ik alleen bel als ik nieuws heb.’

‘Ik begrijp het.’ Het zou zonde zijn om dit allemaal te doen en dan alles te verkloten omdat we niet voorzichtig waren aan de telefoon. ‘Bedankt voor alles wat je voor me hebt gedaan.’

‘Je hoeft me niet te bedanken. Je hebt veel voor mij gedaan toen niemand anders wilde helpen. Dat zal ik nooit vergeten.’

Ik zucht omdat dat niet hetzelfde is. Iemands donkerste geheimen kennen is iets anders dan iemand helpen in leven te blijven. Zeker niet omdat hij me al vaker heeft gered.

Waar hij naar verwijst is het feit dat ik de enige persoon ben die weet dat hij Sergio Marchesi heeft vermoord, een Don van één van de machtigste misdaadfamilies in Italië.

Sergio vermoordde de familie van Marquees om hem een lesje te leren na een drugsvangst. Hij ging hun huis binnen en executeerde hen in hun slaap: Marquees' vrouw, zijn pasgeboren zoon en twee dochters. Sergio vermoordde ze allemaal.

Door wie hij is wilde niemand er iets aan doen.

Ik hielp Marquees wraak te nemen op Sergio. In die tijd werkte ik in een louche ondergrondse bar, waar alleen de duisterste figuren kwamen. Ik was nauwelijks oud genoeg om daar te werken, maar ik had geld nodig en zij hadden goedkope arbeidskrachten nodig.

Toen Marquees erachter kwam dat Sergio daar zaken deed, hielp ik door voor lokaas te spelen en Sergio naar binnen te lokken. Die klootzak had een voorliefde voor jonge meisjes. Dat gebeurde zes jaar geleden en tot op de dag van vandaag staat hij te boek als vermist, maar dat betekent dood in onze wereld.

‘Dat was anders, Marquees.’

‘Dat was het niet. Wat je voor me deed was belangrijk voor me. Er was lef voor nodig en we kenden elkaar toen nauwelijks.’

Op dat moment kenden we elkaar nog maar acht maanden.

Mijn hart bonkt als ik terugdenk aan onze eerste ontmoeting. Ik was nog geen maand in Monaco toen iemand inbrak in het appartement dat ik had gehuurd. Ze stalen al mijn geld. Alles wat ik nog had van de verkoop van de parels die oma me had nagelaten.

De hospita schopte me eruit toen ze besepte dat ik de huur niet zou kunnen betalen. Ook al was het haar schuld dat ze de deur niet had gerepareerd toen ik erover klaagde. Ik betwijfel echter of het repareren van de deur iemand ervan zou hebben weerhouden om in te breken. Het was een krot en ik viel op.

Marquees vond me in tranen op straat, met niets anders dan de kleren die ik aanhad. Hij en zijn vrouw vingten me op in hun huis en zorgden ervoor dat ik zes maanden later een woning kreeg.

‘Jij hebt me meer geholpen dan wie dan ook. Jij en je familie.’ Ik raakte de weg kwijt op de dag dat oma stierf. Zij waren de eerste mensen in jaren die me vriendelijkheid toonden. De ontmoeting met Marquees en zijn vrouw hielp me weer in balans te komen. Door hen voelde ik me weer mens. ‘Je vrouw was als de moeder die ik had willen hebben. Natuurlijk wilde ik je helpen.’

Hij is even stil. Ik hoor hem moeizaam ademen.

‘Dan weet je dat ze zou willen dat ik je red. *Ik* wil je redden. Dag Belle. Wees veilig.’

‘Jij ook, Marquees.’

We hangen op en ik denk aan het koosnaampje dat hij me net gaf.

Belle. Toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, noemde zijn vrouw me zo omdat ze vond dat ik op Belle uit *Belle en Het Beest* leek. Hoewel

ik helemaal niet op haar lijk, voelde ik me gevlaid. De verwijzing was echter te puur voor een vrouw als ik.

Mijn leven lijkt meer op dat van Alice. Maar in plaats van naar Wonderland te gaan, belandde ik in de helse vlammen. Ik ging steeds dieper, viel van de ene cirkel van de hel naar de volgende. Nu maak ik me zorgen over wat er met me zal gebeuren tegen de tijd dat ik de bodem bereik.

Ik kijk naar de houten balken in het plafond en lach. Ik klink alsof ik gek ben. Of zoals toen ik high was.

Ik lach om mezelf. Waarom denk ik verdomme dat ik de onderste cirkel van de hel nog niet heb bereikt?

Er is niets grappigs aan de ellende waarin ik terecht ben gekomen. Alles wat er tot nu toe is gebeurd lijkt zeker op hoe ik me de bodem van de hel had voorgesteld. Ik was geneigd te denken dat Jake de duivel was.

Maar nee... de duivel ben ik. Ik heb mezelf vernietigd.

Misschien hadden mensen medelijden met me tot het moment waarop ik mijn lichaam verkocht in Club Montage.

Toen ik daar begon te werken, heb ik dat nooit aan iemand verteld. De schaamte over waarom ik daar was, was al erg genoeg, maar door op zo'n plek te werken was het alsof ik de hoer werd die ik genoemd was toen mam stierf.

Na de schulden waar ik in beland was, was het de enige plek die ik kon vinden waar ik het geld kon krijgen dat ik nodig had om de drugsdealers af te betalen bij wie ik zo dom was om in de schulden te raken. Dat is wat er met me gebeurde. *Drugs*.

Dezelfde drugs waarvoor Marquees me naar een afkickkliniek stuurde.

Tot twee weken geleden wist hij niet dat ik loog over waar ik werkte en hij wist ook niet dat ik een terugval had gehad.

Eentje maar. Dat was alles wat nodig was om deze kettingreactie in beweging te zetten die eindigde met de dood van Scarlett.

Ik kreeg een terugval toen ik Ted Nicholson - het monster, ook wel bekend als mijn vroegere stiefvader en huidige gouverneur van New York - in de speciale editie van *People Magazine* zag als hun Man van het

Jaar nadat hij een prijs had gewonnen voor zijn harde werk met dakloze jonge vrouwen in de stad.

Het zien van dat artikel was als een klap in mijn gezicht. Die man heeft eigenhandig mijn leven onherstelbaar verwoest en al mijn dromen weggevaagd.

Ik was al drie jaar clean, maar diezelfde avond was ik terug bij mijn dealer.

Ik trapte dom genoeg in de val waarin ze me wilden lokken en ik was ze wat schuldig. En ik was ze nog meer schuldig toen ik de baan verloor. Als je mensen zoals zij geld verschuldigd bent, voegen ze daar de rente aan toe die zij *gepast* vinden. Dus vijfduizend werd twintig en toen ik niet kon betalen, werd het dertig. Naarmate de dagen verstreken, kwam er per dag steeds meer geld bij. Toen het zestig werd en mijn leven op het spel stond, vond ik Club Montage.

Zo heb ik Jake ontmoet.

Jake is de eigenaar van de club, samen met iemand die Cassius Dent heet. Ik heb er iets meer dan een maand gewerkt. Als je bij Club Montage werkt, ben je hun bezit. Als je een arme vrouw bent zoals ik, klinkt het verdienen van bijna tweeduizend dollar per nacht om je leven te redden als een goede deal. Maar gezien mijn verleden voelde het als de laatste nagel aan de doodskist van het meisje dat ik vroeger was.

Dus beloofde ik mezelf dat als ik hun slaaf zou worden, ik uiteindelijk iets voor mezelf zou willen doen. En niet alleen uit de problemen komen. Ik beloofde mezelf dat ik het geld dat ik verdiende nadat mijn schuld was afbetaald zou gebruiken om terug naar school te gaan en weer op het pad te komen waar ik hoorde te zijn.

Toen gebeurde dit en ik heb niemand om me toe te wenden. Papa zal nooit meer in beeld zijn.

Hoewel Scarletts lichaam nog in Monte Carlo is, zal hij nu wel gehoord hebben wat er gebeurd is.

Hij zal gek worden en mij waarschijnlijk ook dood wensen.

Pap en ik hebben elkaar al acht jaar niet gesproken. Ik wou dat ik de moed kon verzamelen om naar hem toe te gaan en me te verontschuldigen voor mijn aandeel in Scarletts dood, maar ik kan het niet.

Als ik me zo voel, denk ik niet dat ik hem in de ogen kan kijken en hem kan vertellen dat het mijn schuld is dat zijn dochter is vermoord door een monster dat ik niet had moeten kennen.

Ik ga op het bed zitten, maar ik stop als ik dat geluid weer hoor. God, ik hoor echt iets. Het is een... schuifelend geluid.

Deze keer weet ik zeker dat het van beneden komt.

Wat moet ik doen?

Verdomme, ik kan hier niet blijven wachten. En wachten op wat? Ik moet het huisje controleren en kijken wat het geluid is.

Omdat het huisje in het bos ligt, is de kans groot dat het geluid dat ik hoor van buiten komt. Het kan een vos of een wasbeer zijn.

Voor de zekerheid pak ik de revolver die Scarlett in het nachtkastje bewaart en houd hem naast me. We hebben allebei een hekel aan wapens, maar ik begrijp waarom ze hem heeft om zichzelf hier te beschermen.

Op het moment dat ik de kamer verlaat, beginnen mijn zenuwen toe te nemen.

Er is iets vreemds aan deze plek en er hangt iets in de lucht dat er eerder niet was.

God, wat als Jake me gevonden heeft en bij hier is?

Waarom denk ik dat eigenlijk? Jake heeft machtige maffiaconnecties. Hij heeft overal ter wereld mensen die voor hem kunnen werken. Hij hoeft niet zelf hierheen te komen.

Voorzichtig zet ik de ene voet voor de andere en loop de trap af.

Met mijn pistool in mijn hand besluit ik als eerste de woonkamer in te gaan. Die heeft schuifdeuren. Als er iemand binnenkomt, zal hij langs die kant komen, of mogelijk via de keuken, die zich direct aan de achterkant van het huisje bevindt.

Als er iemand binnen is, ontsnap ik door de voordeur.

Ik haal diep adem en loop de woonkamer in. Op dat moment zie ik een lange, gespierde man met donkerblond haar bij het raam staan.

Ik sta stil. Alles in me stopt, inclusief mijn hart.

Met zijn rug naar me toe staat hij daar gewoon door het raam te kijken.

Hij moet weten dat ik hier ben, maar hij heeft zich nog niet omgedraaid.

Ik probeer te kalmeren en bedenk of deze man misschien iemand kan zijn die Scarlett kende. Misschien een vriendje of een man die dat wilde zijn. Aan dat soort mannen hadden we allebei geen gebrek.

Maar dat zou ze me vertellen. Ze heeft het me altijd verteld. Er is de laatste tijd niemand geweest en zeker niemand die zomaar naar dit huisje zou komen zonder dat zij er was.

Met die redenering springen mijn gedachten snel naar het andere dat deze man zou kunnen zijn.

Gevaar.

Het enige wat ik zie als hij voor me staat, zijn brede, krachtige schouders en spieren die tegen de contouren van zijn zwarte leren jack drukken.

Een zwarte spijkerbroek zit strak om zijn heupen en laat lange, atletische benen zien.

Hij heeft het uiterlijk en de uitstraling van een gevaarlijke man.

Nog voordat hij zich naar me omdraait, weet ik al dat hij die dodelijk knappe blik zal hebben die alle mooie duivels hebben.

Dat heeft hij inderdaad, maar zelfs met mijn hoge verwachtingen ben ik niet voorbereid op wat ik zie als hij zich omdraait.

Scherpe, babyblauwe ogen staren me aan. Hij heeft een stoppelbaard die zijn jukbeenderen accentueert.

Hij is mooi en de schoonheid die ik zie verleidt me om hem aan te staren en het gevaar dat hij zou kunnen betekenen te vergeten. Pas wanneer hij zijn hoofd opzij draait en een haarlok over zijn oog valt, breekt mijn trance.

‘Wie ben jij?’ vraag ik, terwijl ik probeer de trilling uit mijn stem te houden.

‘Mijn naam is Eric Markov.’ De diepe bariton van zijn stem doet mijn zenuwen toenemen.

‘Waarom ben je hier?’

‘Laten we zeggen dat ik een vriend ben.’ Zijn mondhoeken krullen in een gladde, sexy glimlach.

‘Wat voor vriend ben jij?’ breng ik uit.

Hij kijkt omlaag naar het pistool dat ik tegen mijn zij heb gedrukt en ik knijp mijn hand stevig om de koude, stalen loop. Als zijn blik weer omhoog gaat om de mijne te ontmoeten, verdwijnt de glimlach en worden zijn ogen donkerder, tot ze het blauw zijn van een stormachtige middag.

‘Ik ben het soort vriend dat weet dat je Summer Reeves bent, lieverd.’

Dat is alles wat ik moet weten om te bevestigen dat hij hier is om me te vermoorden.

Een combinatie van schrik en adrenaline brengt me in actie. Ik hef het pistool, richt en schiet. Het pistool maakt een oorverdovend geluid als de kogel het wapen verlaat.

Ik wist zeker dat ik hem zou raken, maar ik heb gemist en nu komt hij achter me aan.

Ik schreeuw en vuur wanhopig nog een kogel af, die hij ontwijkt. Op dat moment slaat mijn gezonde verstand toe en het vertelt me dat ik moet rennen en maken dat ik hier wegkom. Deze kerel is een professional. Ik ben een amateur en ik heb hem alleen maar kwaad gemaakt.

Ik zet het op een rennen, maar kan nog maar één stap zetten voordat een sterke arm mijn middel vastgrijpt en me de lucht in trekt.

‘Ben je gek?’ gromt hij, maar ik luister niet naar hem.

Ik denk alleen maar aan overleven.

Ik kan niet toestaan dat hij me zomaar doodt. Opgeven helpt hem alleen maar om mij sneller te doden. Dus ik moet vechten.

‘Blijf met je handen van me af!’

Hij probeert het pistool weg te pakken, maar ik houd mijn arm hoog boven ons, buiten zijn bereik.

Als een wild dier schop ik hem in zijn kruis en zijn knieën buigen.

We vallen allebei en als hij bovenop me landt, schiet ik per ongeluk nog een keer. Ik hoor iets kapot gaan, maar ik verspil geen tijd met uitzoeken wat het is.

Ik kruip van hem weg en duw mezelf vooruit op de hardhouten vloer. Maar hij grijpt me nog een keer. Deze keer rukt hij mijn jurk uit.

‘Godverdomme, je bent een gestoorde trut.’

Hij draait me op mijn rug en houdt mijn handen boven mijn hoofd. Dat weerhoudt me er echter niet van om te vechten. Ik sribbel nog steeds tegen.

‘Laat me gaan, klootzak.’

‘Ik dacht het niet,’ antwoordt hij met een ruwe glimlach.

Een seconde later pakt hij moeiteloos het pistool van me af en ik stop met bewegen als hij de stalen loop tegen mijn nek drukt.

Mijn adem stokt als hij zich naar mijn gezicht buigt en ik denk bijna dat hij me gaat kussen.

Wat voor psychopaat kust een vrouw voordat hij haar vermoordt?

Mijn longen branden van de adem die ik inhoud. Terwijl hij harder in mijn nek drukt, begint het beeld van zijn knappe gezicht te vervagen en ik weet dat wat hij ook met me doet, ik erdoor flauw ga vallen. Misschien is dat hoe hij mensen vermoordt. Misschien denkt hij dat het vriendelijker is. Zodat je het niet ziet. Je sterft in je slaap.

‘Ik had gelijk. Je bent vurig,’ zegt hij. Wat een vreemd iets om te zeggen.

‘Laat me gaan.’ Het is mijn laatste smeekbede.

‘Sorry, lieverd, dat kan ik niet doen. Je hebt informatie die ik nodig heb.’

Informatie.

Ik weet niet zeker of ik het woord zeg of denk, want alles wordt pikzwart in mijn hoofd. Ik word gedwongen me over te geven aan de hulpeloosheid die me overmeestert.

HOOFDSTUK 3

ERIC - HEDEN

‘**B**aas, ze is wakker,’ zegt Borya terwijl hij mijn kantoor binnenloopt.

Het onbehagen dat ik voel is geëtt in de harde lijnen van zijn gezicht. Hij is het hoofd beveiliging van mijn team en mijn tweede man. Hoewel we elkaar misschien nog niet zo lang kennen als de andere mannen in de Broederschap, weet hij heel goed hoe hij zijn werk moet doen. Hij zal net zo op zijn hoede zijn als ik bij deze vrouw in mijn huis.

We weten nog niet of ze een bedreiging vormt.

Ik ben nog niemand tegengekomen die Robert kende die *geen* bedreiging vormde die ik moest elimineren, dus het lijkt aannemelijk dat zij dat ook is.

Mijn orders van Aiden Romanov, onze Pakhan en mijn aanstaande zwager, waren om Summer Reeves te halen en haar in mijn appartement te houden tot ik meer instructies zou krijgen. Dat kwam nadat hij me had verteld dat ze Robert kende. Ik kreeg een adres en een foto van haar met het bevel om haar niet te ondervragen. Of te vermoorden.

Aiden heeft een aanwijzing die hij onderzoekt samen met Dominic D’Agostino en Alejandro Ramírez, hoofd van het Ramírez-kartel in Brazilië. Nu ik terug ben, wacht ik af, wensend dat ik deel kon uitmaken van wat ze ook aan het onderzoeken zijn.

‘Dank je wel. Ik ga naar haar toe. Wacht op mijn bevel,’ antwoord ik.

Hij neigt zijn hoofd en vertrekt.

Ik heb hem en Oleg hier in mijn appartement. Oleg is mijn tweede bodyguard. Hij assisteert Borya en zorgt voor de andere acht leden

van mijn team. Ze staan momenteel buiten op wacht voor het geval er problemen komen.

Deze vrouw is de meest recente aanwijzing die we hebben weten te bemachtigen, dus het is niet te zeggen wat ik heb veroorzaakt door haar mee te nemen en wie ik daar boos mee heb gemaakt. Zolang het me maar helpt om Robert uit het hol te halen waar hij in is gekropen, maakt het me niet uit wie ik boos maak. Ik wil wraak en ik zal niet rusten voordat ik het krijg. Dus Summer Reeves ontvoeren kan voor mijn part Armageddon veroorzaken, zolang het eindresultaat maar Roberts dood door mijn hand is.

Ik ga naar de logeerkamer waar ik haar vasthoud. Het verbaast me niets dat ze wakker is. Ze heeft de hele reis hiernaartoe geslapen, iets meer dan een uur. Ik had het fijner gevonden als ze had geslapen tot ik weer wat van Aiden had gehoord, want ik wil haar dolgraag ondervragen.

Ik ben nu precies één jaar en drie dagen terug in de wereld van de levenden en ik heb al die dagen besteed aan het zoeken naar Robert.

Ik ben veranderd en mijn leven is ook op andere, belangrijkere manieren veranderd, maar mijn missie om hem te vinden en te vermoorden is nog steeds gaande.

Ik ben de eigenaar en CEO van Markov Tech, maar nu ben ik ook een Vor. Ik ben de Obshchak in de Voirik-Broederschap. Dat is iets waarvan ik weet dat mijn grootvader en vader nooit wilden dat ik het zou worden. Maar ik weet zeker dat ze vanuit hun graf hebben toegekeken naar wat er met mij is gebeurd en hadden willen voorkomen dat onze familie vernietigd werd.

Het was een wonder dat ik in Brazilië werd gered.

Mijn enige hoop om te ontsnappen aan de hel waar Robert me in deed belanden kwam in de vorm van Olivia, mijn kleine zusje, die mijn rolstoelgebonden moeder achter moest laten om mij te zoeken. Zo ontmoette ze Aiden.

Ze ontdekte dat ik nooit gestorven was in dat ongeluk toen ze een telefoongesprek tussen Jude Kuzmin en Igor Evanovich afluisterde dat ze niet had mogen horen.